

วารสารอิเล็กทรอนิกส์
ทางการศึกษา

OJED, Vol.9, No.1, 2014, pp. 283-297

OJED

An Online Journal
of Education
<http://www.edu.chula.ac.th/ojed>

ผลของการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอส
ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและการตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2

EFFECTS OF ORGANIZING THAI READING ACTIVITIES BY USING SQP2RS STRATEGY
ON READING COMPREHENSION AND LITERATURE RESPONDING ABILITIES
OF EIGHTH GRADE STUDENTS.

นางสาวชนัญพร ณรงค์ทิพย์*

Chanaporn Narongthip

ผศ.ดร.พรทิพย์ แข็งขัน**

Asst.Prof. Porntip Kheangkhan, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสกับการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยแบบปกติที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและพัฒนาการการตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนทองสอนศึกษา ในพระอุปถัมภ์ฯ จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 78 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองซึ่งจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอส และกลุ่มควบคุมซึ่งจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยแบบปกติ กลุ่มละ 39 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและแบบบันทึกการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้วรรณกรรมพื้นบ้านโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสและแผนการจัดการเรียนรู้วรรณกรรมพื้นบ้านแบบปกติ ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 32 คาบ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ทดสอบค่า t (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนเมื่อมีการวัดซ้ำ (repeated measure ANOVA)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

*นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: chanaporn_n@hotmail.com

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

E-mail Address: p.khaengkhan@gmail.com

ISSN 1905-4491

Abstract

The purposes of this research were to study and compare the effects of organizing Thai reading activities by using the SQP2RS strategy on the development of reading comprehension and literature response abilities of eight grade students. The subjects were 78 eight grade students in semester 2 academic year 2013 at Hongsonsuxa school under the royal patronage in Meahongson. These subjects were divided into two groups; an experimental group which organizes Thai reading activities by using the SQP2RS strategy and a control group organizing Thai reading activities by using conventional instruction. There were 39 students per each group. The instruments for collecting data were reading comprehension ability test and literature response journal. The instruments for experiment were SQP2RS strategy lesson plans and conventional instruction lesson plans. The duration of the experiment was eight weeks. The total was 32 periods. The collected data were analyzed by arithmetic means, standard deviation, t-test and repeated measure ANOVA.

The results were as follows: 1) Experimental group had higher reading comprehension ability after experiment than before stating an experiment at a .05 level of significance. 2) Experimental group had higher reading comprehension ability than control group at a .05 level of significance. 3) Experimental group had literature response ability growth at a .05 level of significance. 4) Experimental group had higher literature response ability growth than control group at a .05 level of significance.

คำสำคัญ: กลวิธีเอสคิวพีทอาร์เอส/ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ/ความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรม

KEYWORDS: SQP2RS STRATEGY/READING COMPREHENSION ABILITY/LITERATURE RESPONDING ABILITY

บทนำ

การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะทางภาษา อีกทั้งยังส่งเสริมให้นักเรียนสามารถศึกษาหาความรู้จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งยังส่งเสริมการปฏิบัติงาน เสริมสร้างประสบการณ์ และพัฒนาให้นักเรียนมีความรอบรู้และความเจริญงอกงามทางสติปัญญาได้ การอ่านจึงมีความสำคัญทั้งในระดับชาติและระดับสากล การเรียนการสอนอ่านในโรงเรียนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการเอาใจใส่อย่างเข้มข้น เพื่อพัฒนานักเรียนให้เป็นนักอ่านที่มีประสิทธิภาพ (บันลือ พงกษะวัน และณริสรา พงกษะวัน, 2556; วิศัลย์ศยา รุดติษฐ์, 2539; สุพรรณิ วราทร, 2545) ด้วยความสำคัญของการอ่านนี้ จึงทำให้กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญและมีนโยบายยกระดับพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้ได้มาตรฐานสากลด้วยการให้สถาบันการศึกษาทุกแห่งมีกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

การส่งเสริมทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพ ควรเริ่มต้นจากการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ดังที่ Dallmann & คณะ (1978) และสุพรรณิ วราทร (2545) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นพื้นฐานในการพัฒนาความสามารถการอ่านในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) จึงระบุคุณภาพของนักเรียนทุกระดับชั้นว่า นักเรียนต้องมีความชำนาญในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

แม้การอ่านเพื่อความเข้าใจจะเป็นทักษะสำคัญที่กำหนดให้จัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยทุกระดับชั้นก็ตาม แต่ปัจจุบันกลับพบว่านักเรียนไทยยังคงขาดทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ดังผลการวิจัยขององค์การเพื่อความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ หรือ OECD (Organization for Economic Co-operation and Development) ซึ่งจัดให้มีโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ หรือ PISA (Programme for International Student Assessment) พบว่า ผลการประเมินด้านการรู้เรื่องการอ่าน ประจำปีพุทธศักราช 2552 นักเรียนไทยมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐาน กล่าวคือ นักเรียนร้อยละ 43 รู้เรื่องการอ่านอยู่ในระดับ 2 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนสามารถอ่านและบอกสาระจากการอ่านได้ เมื่อข้อความที่อ่านแสดงไว้อย่างชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นนักเรียนไทยยังสามารถนำความรู้ทั่วไปจากภายนอกมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่อ่านได้ในระดับต่ำ (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2554) ปัญหาดังกล่าวสะท้อนว่า นักเรียนยังขาดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและไม่สามารถตอบสนองต่อเรื่องที่อ่านโดยการเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์ของตนเอง

ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรม ดังที่ Hancock (2000) และ Stearns (2000) กล่าวว่า นักเรียนจะตอบสนองต่อวรรณกรรม เมื่อมีความเข้าใจในการอ่านเป็นพื้นฐาน หากได้รับการส่งเสริมจากครู นักเรียนก็จะสามารถพัฒนาระดับการตอบสนองของตนเองในระดับที่สูงขึ้น โดยเกิดความรู้สึกร่วม เข้าใจพฤติกรรมของตัวละครและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครกับชีวิตจริง ซึ่งเป็นการเรียนรู้วรรณกรรมที่ถูกต้อง ดังที่ Thomson (1987) ได้อธิบายหลักการเรียนรู้วรรณกรรมว่า *“การเรียนรู้วรรณกรรมคือ การเรียนกระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจ การตอบสนอง เพื่อให้สามารถใช้กระบวนการเหล่านี้ได้อย่างอัตโนมัติ”*

การตอบสนองต่อวรรณกรรม หมายถึง กระแสของความรู้สึกร่วม ทศนคติและความคิดเห็นที่เกิดจากการอ่านวรรณกรรม และเป็นวิธีการหนึ่งในการทำความเข้าใจด้วยบทโดยนำประสบการณ์ส่วนตัวมาเกี่ยวข้องและบรรยายความรู้สึกที่มีต่อถ้อยคำ ความคิด ตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่อง ผู้อ่านแต่ละคนจะตอบสนองต่อวรรณกรรมแตกต่างกันไปตามศักยภาพ (Rosenblatt, 1994; Roberts, 1991; Smith, 1992 อ้างถึงใน พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช, 2547) ดังนั้น ครูจึงมีหน้าที่ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียน ดังที่ ศรีวิไล พลมณี (2545) กล่าวว่า ผลสำเร็จในการอ่านและตอบสนองต่อวรรณกรรมส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครู กล่าวคือ ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับวรรณกรรม โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เชื่อมโยงสาระจากการอ่านกับความรู้ ประสบการณ์ และโลกทัศน์ของตน และแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ เป็นต้น

แนวคิดข้างต้นแสดงให้เห็นว่า หากครูภาษาไทยสามารถจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาความสามารถตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียนได้ ย่อมทำให้วรรณกรรมมีความหมายต่อนักเรียน ดังที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2544) และสุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย (2538) กล่าวว่า การสอนวรรณกรรมควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิด วินิจสาร ตีความและวิพากษ์ วิเคราะห์อย่างเสรีตามประสบการณ์ที่แตกต่างกันให้ได้มากที่สุด

Echevarria, Vogt & Short (2010) ศาสตราจารย์ทางด้านการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ได้พัฒนาเทคนิคและกลวิธีการสอนต่างๆ เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาให้แก่ นักเรียน กลวิธีหนึ่งซึ่งสามารถพัฒนาทักษะการอ่านได้ คือ กลวิธีเอสคิวพีทูอาร์เอส (SQP2RS strategy) กลวิธีนี้สามารถพัฒนานักเรียนให้เป็นนักอ่านที่มีความเชี่ยวชาญและมีการคิดที่ประสิทธิภาพ โดยการเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์กับเรื่องที่อ่าน แล้วนำมาตั้งคำถาม หาคำตอบ ตรวจสอบและสรุปความจากความเข้าใจของตนเอง ทำให้นักเรียน

เกิดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรม กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1: สำรวจเนื้อเรื่อง (survey)

ขั้นตอนนี้ให้นักเรียนสำรวจเนื้อเรื่องแบบผ่านๆ สังเกตชื่อเรื่อง คำสำคัญ คำที่มีการเน้นหรือรูปภาพประกอบที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 2: ตั้งคำถาม (question)

ขั้นตอนนี้ให้นักเรียนและครูร่วมกันตั้งคำถามให้ครอบคลุมเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 3: คาดคะเนคำตอบ (predict)

ขั้นตอนนี้ให้นักเรียนคาดคะเนคำตอบของคำถามทุกข้อที่ตั้งไว้ในขั้นที่ 2

ขั้นที่ 4: อ่านเนื้อเรื่อง (read)

ขั้นตอนนี้ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องอย่างละเอียด เพื่อหาเหตุการณ์ในเรื่องมาตอบคำถามทุกข้อที่ตั้งไว้ในขั้นที่ 2

ขั้นที่ 5: ตอบสนอง (respond)

ขั้นตอนนี้ให้นักเรียนตอบคำถามทุกข้อที่ตั้งไว้ในขั้นที่ 2 โดยนำความรู้ความเข้าใจจากการอ่านเนื้อเรื่องในขั้นที่ 4 มาตอบคำถาม นักเรียนทุกคนช่วยกันพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน และช่วยกันตั้งคำถามใหม่ให้ครอบคลุมเนื้อเรื่องที่อ่านมากขึ้น แล้วช่วยกันตอบคำถามนั้น

ขั้นที่ 6 : สรุป (summarize)

ขั้นตอนนี้ให้นักเรียนสรุปความเข้าใจเนื้อเรื่องด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย แล้วเขียนบันทึกการเรียนรู้

เมื่อศึกษางานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจและการตอบสนองต่อวรรณกรรมในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพบว่า ยังไม่มีผู้วิจัยได้นำกลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอส (SQP2RS strategy) มาใช้ในการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจและการตอบสนองต่อวรรณกรรม ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจมีงานวิจัยที่ศึกษาการนำเทคนิคและกลวิธีต่างๆ มาใช้ เช่น เทคนิคการอ่านแบบพาโนรามา (ศรีจันทร์ ห่อฉิม, 2539) กลวิธีโอเคไฟว์อาร์ (หิรัญญา อุปลัมภ์, 2541) กลวิธีสแกนแอนดรีน (ศุภวรรณ สังข์พิบูล, 2547) เป็นต้น ส่วนด้านการตอบสนองต่อวรรณกรรมมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการตอบสนองของผู้อ่าน (พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช, 2547) เท่านั้น ทั้งนี้เมื่อผู้วิจัยได้พิจารณาขั้นตอนต่างๆ ของกลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอส พบว่าทุกขั้นตอนสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและการตอบสนองต่อวรรณกรรมให้นักเรียนได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจนำกลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสมาใช้ในการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและการตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสของกลุ่มทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสของกลุ่มทดลองและการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยแบบปกติของกลุ่มควบคุม
3. เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมของกลุ่มทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 34 (เชียงใหม่-แม่ฮ่องสอน) สำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 231 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้องสอนศึกษา ในพระอุปถัมภ์ฯ อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 78 คน ด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยมีเหตุผล คือ สถานศึกษาแห่งนี้เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ประเภทสหศึกษา เปิดสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 มีการจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถของนักเรียน จึงทำให้สามารถเลือกห้องเรียนที่มีระดับความรู้และความสามารถใกล้เคียงกันเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่า t (t -test) รวมทั้งผู้วิจัยเป็นครูประจำการของสถานศึกษาแห่งนี้ จึงทราบบริบทของนักเรียนเป็นอย่างดีซึ่งจะทำให้การทดลองและเก็บข้อมูลการวิจัยสะดวกรวดเร็ว

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มี 2 ชนิด ดังนี้

1.1 แบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ใช้วัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยสร้างแบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็น 3 ระดับ คือ ระดับข้อเท็จจริง ระดับตีความ และระดับประยุกต์ แบบวัดที่สร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (multiple choice) 4 ตัวเลือก ซึ่งตรวจพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการสอนภาษาไทยจำนวน 3 ท่าน แลวนำไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนห้องสอนศึกษา ในพระอุปถัมภ์ฯ จำนวน 39 คน ซึ่งมีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แลวนำผลมาคำนวณค่าความเที่ยง (reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson) ค่าระดับความยากง่าย (degree of difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (power of discrimination) เพื่อพิจารณาคัดเลือกข้อสอบเพื่อวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ .79 ค่าระดับความยากง่ายรายข้ออยู่ระหว่าง .28 - .79 และค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .25 - .53 จากนั้นนำแบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจพิจารณาอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

1.2 แบบบันทึกการเรียนรู้ ใช้วัดความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรม หลังจากการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยครั้งที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรม ผู้วิจัยสร้างแบบบันทึกการเรียนรู้ประเภทเน้นปฏิบัติการตอบสนองต่อวรรณกรรม (literature response journal) โดยออกแบบให้นักเรียนเขียนแสดงความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นอย่างอิสระจากการอ่านวรรณกรรม แลวนำแบบบันทึกการเรียนรู้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน ตรวจพิจารณาความชัดเจนของการใช้ภาษา แลวนำแบบบันทึกการเรียนรู้ที่

ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2/3 โรงเรียนห้องสอนศึกษา ในพระอุปถัมภ์ฯ จำนวน 39 คน ซึ่งมีความสามารถใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาไทย 3 (ท22101) ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 เพื่อตรวจสอบความชัดเจนในการใช้ภาษา ผู้วิจัยเลือกใช้เกณฑ์ประเมินระดับความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมตามแนวคิดของ Brown & Stephen (1995 อ้างถึงใน พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช, 2547) ซึ่งกำหนดความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมเป็น 5 ระดับ คือ ระดับข้อเท็จจริง ระดับความรู้สึกร่วม ระดับการวิเคราะห์ ระดับการเห็นใจ และระดับการวิจารณ์ แล้วตรวจสอบความตรงในการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรม และหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน (inter-rater reliability) โดยผู้วิจัยและครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย 1 คน วิเคราะห์เนื้อหาในแบบบันทึกการเรียนรู้ที่นำไปทดลองใช้ แล้วให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อตรวจพิจารณาความตรงในการวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าแบบบันทึกการเรียนรู้มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เท่ากับ .702 จากนั้นนำแบบบันทึกการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นและเกณฑ์ประเมินระดับความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจพิจารณาอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้วรรณกรรมพื้นบ้าน จำนวน 16 แผน แบ่งเป็นแผนการจัดการเรียนรู้วรรณกรรมพื้นบ้านโดยใช้กลวิธีเอสพีคิวทอร์เอสสำหรับกลุ่มทดลอง จำนวน 8 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้วรรณกรรมพื้นบ้านแบบปกติสำหรับกลุ่มควบคุม จำนวน 8 แผน ซึ่งผ่านการตรวจพิจารณา โดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 ท่าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ดังนี้

1. วัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่สร้างขึ้น ใช้เวลาในการทำแบบวัด 1 คาบ (50 นาที) จากนั้นวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (independent sample t -test) พบว่าคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. จัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยตามแผนการจัดการเรียนรู้วรรณกรรมพื้นบ้านของกลุ่มทดลองจำนวน 8 แผน และกลุ่มควบคุมจำนวน 8 แผน สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้นาน 8 สัปดาห์

3. วัดความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมหลังจากการจัดการเรียนรู้วรรณกรรมพื้นบ้านหลังการทดลองในครั้งที่ 2, 4, 6 และ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รวม 4 ครั้ง โดยใช้แบบบันทึกการเรียนรู้ แล้วตรวจแบบบันทึกการเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์ประเมินระดับความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมตามแนวคิดของ Brown & Stephen (1995 อ้างถึงใน พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช, 2547)

4. วัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการทดลอง (post-test) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งเป็นฉบับเดียวกับฉบับที่ใช้วัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนการทดลอง (pre-test) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เวลาในการทำแบบวัด 1 คาบ (50 นาที)

5. นำคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ได้จากแบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังการทดลอง และคะแนนความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมหลังการทดลองทั้ง 4 ครั้ง ที่ได้จากแบบบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (statistical package for the social science) โดยดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยการคำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (dependent sample t - test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการคำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (independent sample t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3. วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยการคำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และศึกษาพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมของกลุ่มทดลอง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนเมื่อมีการวัดซ้ำ (repeated measure ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการคำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปรียบเทียบพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมของทั้งสองกลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนเมื่อมีการวัดซ้ำ (repeated measure ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัย

1. กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ				
	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
ก่อนการทดลอง	39	23.62	3.29	-8.39	0.000*
หลังการทดลอง	39	27.74	1.65		

*p < .05

2. กลุ่มทดลองมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ				
	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig.
กลุ่มทดลอง	39	27.74	1.65	7.91	0.000*
กลุ่มควบคุม	39	24.43	2.04		

*p < .05

3. กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คะแนน ความสามารถ ในการตอบสนอง ต่อวรรณกรรม	คะแนนความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรม			
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4
ครั้งที่ 1	-	-.718*	-1.615*	-2.154*
ครั้งที่ 2	-	-	-.897*	-1.436*
ครั้งที่ 3	-	-	-	-.538*
ครั้งที่ 4	-	-	-	-

*p < .05

4. กลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คะแนนความสามารถ ในการตอบสนองต่อวรรณกรรม	คะแนนความสามารถใน การตอบสนองต่อวรรณกรรม		ค่าสถิติ	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	S.D.	Sig.
กลุ่มทดลอง	-	.481*	.14	.002*
กลุ่มควบคุม	-.481*	-	.148	.002*

*p < .05

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวาร์เอส มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและมีพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรม สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีประเด็นสำคัญในการอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลของการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวาร์เอสที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2

การจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวาร์เอส สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนได้ เนื่องจากกลวิธีเอสคิวพีทิวาร์เอสมุ่งเน้นขั้นตอนที่ส่งเสริมการคิดที่มีประสิทธิภาพและพัฒนานักเรียนให้เป็นผู้อ่านที่มีความเชี่ยวชาญ โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ตั้งคำถามหาคำตอบและสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่านด้วยตนเอง ส่งผลให้นักเรียนเกิดความรู้เข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างลึกซึ้ง (Echevarria, Vogt & Short, 2010)

เมื่อวิเคราะห์ขั้นตอนของกลวิธีเอสคิวพีทิวาร์เอสพบว่า การจัดการเรียนรู้ในขั้นที่ 1 สืบหาเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 2 ตั้งคำถาม และขั้นที่ 3 คาดคะเนคำตอบ สามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านเบื้องต้นให้นักเรียนได้ เนื่องจากการให้นักเรียนสำรวจเนื้อเรื่องเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ สนใจ ตั้งคำถามและคาดคะเนคำตอบตามความรู้เดิมหรือข้อมูลที่สำรวจพบ สอดคล้องกับแนวคิดของ Dallman & คณะ (1978) และ Boulware & Crow (2008) สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจต้องเริ่มจากการพัฒนา นักเรียนให้รู้จักสำรวจว่า ควรอ่านหรือจับประเด็นสำคัญจากเนื้อเรื่องส่วนใด ส่งเสริมให้นักเรียนตั้งคำถามเรื่องที่อ่านตามความสนใจ และนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจเนื้อเรื่องมาเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ของตน เพื่อคาดคะเนคำตอบ นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้ในขั้นที่ 4 อ่านเนื้อเรื่อง ขั้นที่ 5 ตอบสนอง และขั้นที่ 6 สรุป ยังสามารถพัฒนาความเข้าใจในการอ่านให้สูงขึ้นได้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการอ่านที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้ ได้อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อตอบคำถาม รวมทั้งสรุปความรู้ความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ล้วนทำให้นักเรียนเกิด ความเข้าใจในการอ่านที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Dallmann & คณะ (1978), Dole, Duffy, Roehler & Pearson (1991) และ Boulware & Crow (2008) สรุปได้ว่า นักเรียนจะเกิดความเข้าใจใน การอ่านมากขึ้น เมื่อได้อ่านเนื้อเรื่องอย่างละเอียดด้วยวิธีการต่างๆ แล้วอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้คำตอบที่ได้รับ จากการอ่านกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน และได้สรุปความเข้าใจหลังการอ่าน

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง มีข้อค้นพบดังนี้

สัปดาห์ที่ 1-2 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สรุปความรู้ความเข้าใจได้เพียงการเล่าเรื่องย่อเท่านั้น แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับตัวอักษร

สัปดาห์ที่ 3-4 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สรุปความรู้ความเข้าใจได้ โดยการเล่าเรื่องย่อเหมือน สัปดาห์ที่ 1-2 และมีการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหรือเหตุการณ์ในเรื่อง แสดงให้เห็นว่าในช่วงนี้ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจทั้งระดับตัวอักษรและระดับตีความ

สัปดาห์ที่ 5-6 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถสรุปเรื่องที่อ่าน โดยการอธิบายความสัมพันธ์ ระหว่างความคิดหรือเหตุการณ์ในเรื่อง แสดงให้เห็นว่านักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ระดับตีความ

สัปดาห์ที่ 7-8 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถสรุปเรื่องที่อ่าน โดยการอธิบายความสัมพันธ์ ระหว่างความคิดหรือเหตุการณ์ในเรื่อง ประเมินค่าความคิดของผู้เขียนและสามารถนำความคิดนั้นมาสัมพันธ์ กับประสบการณ์ของตน เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนพัฒนาความสามารถ ในการอ่านเพื่อความเข้าใจถึงระดับตีความและประยุกต์

ส่วนข้อมูลจากบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม มีข้อค้นพบดังนี้

สัปดาห์ที่ 1-2 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สรุปความรู้ความเข้าใจได้เพียงการเล่าเรื่องย่อ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับตัวอักษร

สัปดาห์ที่ 3-4 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงมีสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เพียงการเล่าเรื่องย่อ เหมือนสัปดาห์ที่ 1-2 แสดงให้เห็นว่านักเรียนยังไม่สามารถพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจให้สูงขึ้นกว่าระดับตัวอักษร

สัปดาห์ที่ 5-6 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เพียงการเล่าเรื่องย่อ เหมือนสัปดาห์ที่ 1-4 และมีนักเรียนบางคนที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหรือเหตุการณ์ในเรื่อง แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับตัวอักษร มีนักเรียนส่วนน้อย เท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ถึงระดับตีความ

สัปดาห์ที่ 7-8 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่าน โดยการอธิบาย

ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหรือเหตุการณ์ในเรื่อง และนักเรียนบางคนที่สามารถระบุแนวคิด คุณค่าและแนวทางการนำไปใช้ในชีวิตจริง แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับดี ความ และนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ถึงระดับประยุกต์

ข้อมูลจากบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสที่มีขั้นตอนให้นักเรียนได้สำรวจเนื้อเรื่อง ตั้งคำถาม คาดคะเนคำตอบอ่านเนื้อเรื่อง ตอบสนองและสรุปความรู้ความเข้าใจของตนเองเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ดังนั้นเมื่อมีการทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กลุ่มทดลองจึงมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. ผลของการจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสที่มีต่อความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2

การจัดกิจกรรมการอ่านภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอส สามารถพัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียนได้ เนื่องจากทุกขั้นตอนของกลวิธีนี้ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงความรู้ความเข้าใจ ความคิดเห็นและความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการอ่านเนื้อเรื่อง เพื่อให้นักเรียนรู้จักเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ของตนเข้ากับเรื่องที่อ่าน (Echevarria, Vogt & Short, 2010)

เมื่อวิเคราะห์ขั้นตอนของกลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสพบว่า การจัดการเรียนรู้ในขั้นที่ 1 สำรวจเนื้อเรื่อง ขั้นที่ 2 ตั้งคำถามและขั้นที่ 3 คาดคะเนคำตอบ สามารถส่งเสริมการตอบสนองต่อวรรณกรรมเบื้องต้นให้นักเรียนได้ เนื่องจากการสำรวจเนื้อเรื่องทำให้นักเรียนสังเกตพบว่าสอดคล้องกับประสบการณ์และความรู้ที่นักเรียนเคยเรียนรู้มาหรือไม่ ส่วนการตั้งคำถามและคาดคะเนคำตอบด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนได้นำประสบการณ์และความรู้เดิมมาหาคำตอบและความหมายจากการอ่านวรรณกรรม สอดคล้องกับแนวคิดของ Beach (1980) และ Adams & Collins (1985) สรุปได้ว่า การสำรวจเนื้อเรื่อง การตั้งคำถาม และการคาดคะเนคำตอบเป็นการส่งเสริมการตอบสนองต่อวรรณกรรมในเบื้องต้น เพราะนักเรียนได้นำประสบการณ์และความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ การจัดการเรียนรู้ในขั้นที่ 4 อ่านเนื้อเรื่อง ขั้นที่ 5 ตอบสนอง และขั้นที่ 6 สรุป ยังสามารถส่งเสริมให้นักเรียนตอบสนองต่อวรรณกรรมอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะให้ความสำคัญกับการเลือกสรรวิธีการอ่านที่หลากหลาย เหมาะสม และตรงกับความสนใจของนักเรียนมาใช้ในขั้นที่ 4 อ่านเนื้อเรื่อง รวมทั้งยังมีขั้นตอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อตอบคำถามให้ครบถ้วนสมบูรณ์ในขั้นที่ 5 ตอบสนอง และสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่านแล้วเขียนบันทึกการเรียนรู้ในขั้นที่ 6 ขั้นตอนข้างต้นทำให้นักเรียนได้เรียนรู้วรรณกรรมตามความสนใจและมีอิสระในการแสดงความคิดเห็น สอดคล้องกับแนวคิดของ Beach (1980) และ Hancock (1993) สรุปได้ว่า การส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงความรู้และความรู้สึกที่มีต่อวรรณกรรมต้องเลือกสรรวิธีการอ่านที่มีความเหมาะสมในการอ่านเนื้อเรื่อง มีการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ตอบคำถาม อภิปราย แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในชั้นเรียน และสรุปความรู้ความเข้าใจโดยเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้

เมื่อพิจารณานักเรียนที่ผลการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง มีข้อค้นพบดังนี้

สัปดาห์ที่ 1-2 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญในขั้นที่ 1 สำรวจเนื้อเรื่อง และไม่นำประสบการณ์ของตนเองมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในขั้นที่ 2 ตั้งคำถาม และขั้นที่ 3 คาดคะเนคำตอบ เมื่ออ่านเนื้อเรื่องในขั้นที่ 4 และตอบสนองในขั้นที่ 5 นักเรียนส่วนใหญ่สนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเรียนเฉพาะข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเรื่องเท่านั้น ไม่มีการให้เหตุผล ประสิทธิภาพเพิ่มเติม แสดงความรู้สึกหรือการวิเคราะห์วิจารณ์ตัวละครหรือเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ ในขั้นที่ 6 สรุป พบว่านักเรียนสรุปความรู้ความเข้าใจ

จากเรื่องที่อ่าน โดยการเล่าเรื่องย่อ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับข้อเท็จจริง

สัปดาห์ที่ 3-4 พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (active learning) มากขึ้น กล่าวคือ ให้ความสนใจในขั้นที่ 1 สืบหาเนื้อเรื่อง ตั้งคำถามรวดเร็วในขั้นที่ 2 และช่วยกันคาดคะเนคำตอบในขั้นที่ 3 เมื่อผ่านการอ่านเนื้อเรื่องอย่างละเอียดในขั้นที่ 4 แล้ว ในขั้นที่ 5 ตอบสนอง พบว่ามีนักเรียนบางคนพยายามอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อตอบคำถาม โดยแสดงความรู้สึกร่วม วิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครและแสดงความรู้สึกเห็นใจต่อชะตากรรมของตัวละคร แต่ยังคงเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เฉพาะในกลุ่มเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่าน โดยการเล่าเรื่องย่อซึ่งเป็นการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับข้อเท็จจริงเหมือนสัปดาห์ที่ 1-2 มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับความรู้สึกร่วม

สัปดาห์ที่ 5-6 พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนในขั้นที่ 1 สืบหาเนื้อเรื่องเช่นเดียวกับสัปดาห์ที่ 3-4 แต่ในขั้นที่ 2 ตั้งคำถาม และขั้นที่ 3 คาดคะเนคำตอบ พบว่านักเรียนมีความกล้าแสดงออกและมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนมากขึ้น โดยการแสดงความคิดเห็นที่หลากหลายเพื่อตั้งคำถามที่แปลกใหม่ ทำให้นักเรียนให้ความสำคัญกับการอ่านเนื้อเรื่องในขั้นที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลจากเอกสารประกอบการเรียนรู้และประสบการณ์ของเพื่อนในกลุ่ม และในขั้นที่ 5 ตอบสนอง พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ โดยแสดงผลและความรู้สึกส่วนตัวมากขึ้น ส่งผลให้ในขั้นที่ 6 สรุป นักเรียนสามารถสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่าน โดยการอธิบายความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร วิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครและแสดงความคิดเห็นต่อชะตากรรมของตัวละคร แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับเห็นใจ

สัปดาห์ที่ 7-8 พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนในขั้นที่ 1-4 เช่นเดียวกับสัปดาห์ที่ 5-6 แต่มีพฤติกรรมที่เด่นชัดมากขึ้นคือ นักเรียนทุกกลุ่มมีผู้แทนกลุ่มที่สามารถเล่าเรื่องตามประสบการณ์ของตนเองให้สมาชิกคนอื่นๆ และในขั้นที่ 5 ตอบสนอง พบว่านอกเหนือจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อแสดงความรู้สึกร่วม วิเคราะห์และแสดงการเห็นใจแล้ว นักเรียนบางคนยังสามารถวิจารณ์เรื่องที่อ่านและบอกทัศนคติที่มีต่อเรื่องได้ ส่งผลให้ในขั้นที่ 6 สรุป พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถตอบสนองต่อวรรณกรรม โดยการอธิบายความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร วิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครและแสดงความคิดเห็นต่อชะตากรรมของตัวละคร และมีนักเรียนบางคนสามารถตอบสนองต่อวรรณกรรม โดยการนำความรู้ความเข้าใจ หรือข้อคิดจากเรื่องมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเองและสามารถแสดงทัศนคติต่อเรื่องที่อ่าน แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการเห็นใจ มีนักเรียนส่วนน้อยที่สามารถพัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการวิจารณ์

ส่วนบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม มีข้อค้นพบดังนี้

สัปดาห์ที่ 1-2 พบว่าบรรยากาศในชั้นเรียนค่อนข้างเงียบ ไม่มีการแสดงความรู้สึก ประสบการณ์ หรือความต้องการวิเคราะห์วิจารณ์ตัวละครหรือเนื้อเรื่อง ส่งผลให้นักเรียนสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่าน โดยการเล่าเรื่องย่อ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับข้อเท็จจริง

สัปดาห์ที่ 3-4 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเรียนเช่นเดียวกับสัปดาห์ที่ 1-2 แต่มีการสนทนาร่วมกันในกลุ่มบ้าง ส่วนใหญ่เป็นการแสดงความคิดเห็นตามข้อเท็จจริงในเรื่อง และในขั้นสรุป นักเรียนยังคงสรุปความรู้ความเข้าใจ โดยการเล่าเรื่องย่อเหมือนสัปดาห์ที่ 1-2 แสดงให้เห็นว่านักเรียนยังคงมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับข้อเท็จจริงเท่าเดิม

สัปดาห์ที่ 5-6 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เพียง

การเล่าย่อเหมือนสัปดาห์ที่ 1-4 มีนักเรียนประมาณ 8-10 คนที่สามารถตอบสนองต่อวรรณกรรม โดยการอธิบายความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับข้อเท็จจริง มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับความรู้สึกร่วม

สัปดาห์ที่ 7-8 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงมีพฤติกรรมการเรียนเหมือนสัปดาห์ที่ 5-6 ผู้วิจัยจึงแบ่งกลุ่มนักเรียนแบบละความสามารถ เพื่อให้ผู้ที่มีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับความรู้สึกร่วมได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และพัฒนาเพื่อนในกลุ่มให้มีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมในระดับที่สูงขึ้น กิจกรรมดังกล่าว สามารถพัฒนาให้นักเรียนส่วนใหญ่ตอบสนองต่อวรรณกรรม โดยการอธิบายความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง และมีนักเรียนเพียง 2-3 คนที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมโดยการวิเคราะห์พฤติกรรมตัวละครและแสดงความเห็นต่อชะตากรรมของตัวละคร แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับความรู้สึกร่วม มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการเห็นใจ อย่างไรก็ตาม พบว่าไม่มีนักเรียนคนใดที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการวิจารณ์

ข้อมูลจากบันทึกผลการจัดการเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึก ความคิดเห็นต่อประเด็นต่างๆ ในวรรณกรรม โดยการเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ของตนกับเรื่องที่อ่านได้อย่างอิสระ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุม เมื่อพิจารณาข้อมูลจากแบบบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง มีข้อค้นพบดังนี้

บันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 1 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับข้อเท็จจริง

บันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 2 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับความรู้สึกร่วม มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการวิเคราะห์

บันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 3 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับการวิเคราะห์ มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการเห็นใจ

บันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 4 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังคงมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับการเห็นใจ มีนักเรียนเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการวิจารณ์

ส่วนข้อมูลจากแบบบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม มีข้อค้นพบดังนี้

บันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 1 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับข้อเท็จจริง

บันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 2 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับข้อเท็จจริง มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับความรู้สึกร่วม

บันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 3 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมเท่าเดิม มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการวิเคราะห์

บันทึกการเรียนรู้ครั้งที่ 4 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมระดับความรู้สึกร่วม มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการเห็นใจ อย่างไรก็ตาม พบว่าไม่มีนักเรียนคนใดของกลุ่มควบคุมที่พัฒนาความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมถึงระดับการวิจารณ์

พฤติกรรมการตอบสนองต่อวรรณกรรมจากบันทึกการเรียนรู้สะท้อนให้เห็นว่ากลุ่มควบคุมมีพัฒนาการการตอบสนองต่อวรรณกรรมน้อยกว่ากลุ่มทดลอง

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยเรื่องนี้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอส

1.1 ครูควรกำหนดเวลาในการอ่านสำรวจเนื้อเรื่องให้เหมาะสม เนื่องจากหากครูให้เวลามากเกินไป อาจทำให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ขั้นตอนแรก ส่งผลให้นักเรียนขาดความสนใจในการตั้งคำถามที่ต้องการคำตอบจากเนื้อเรื่อง และไม่มีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อตั้งคำถาม คาดคะเนคำตอบ หรือตอบคำถาม ในทางกลับกันหากครูให้เวลาน้อยเกินไป นักเรียนก็จะไม่สามารถสังเกตรายละเอียดที่สำคัญได้มากพอ สำหรับการนำไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์และความรู้เดิมเพื่อตั้งคำถามที่ต้องการคำตอบจากเนื้อเรื่องและคาดคะเนคำตอบ

1.2 ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนสร้างคำถามพัฒนาการคิดที่หลากหลายและครอบคลุมเนื้อเรื่องที่อ่าน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องมากขึ้น นอกจากนี้ครูควรอธิบายเพิ่มเติม แนะนำ หรือให้ข้อมูลสนับสนุน เมื่อสังเกตพบว่านักเรียนตอบคำถามผิดประเด็น หรือไม่สามารถตอบคำถามได้

1.3 ครูควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความเป็นประชาธิปไตย เปิดกว้างและให้อิสระทางความคิด ส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีภายในชั้นเรียน

1.4 ครูควรสังเกตนักเรียนรายบุคคลและส่งเสริมนักเรียนที่มีประสบการณ์หรือความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน ให้มีบทบาทในการเป็นผู้นำการอภิปรายในชั้นเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลของการใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและการตอบสนองต่อวรรณกรรมของนักเรียนในระดับอื่นๆ

2.2 ควรศึกษาผลของการใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสที่มีต่อตัวแปรตามอื่นๆ เช่น ความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสกับเทคนิค และกลวิธีอื่นๆ เช่น เทคนิคการใช้คำถาม (questioning technique) เทคนิคการอ่านแบบพาโนรามา (panorama reading technique) กลวิธีโอเคไฟว์อาร์ (OK5R strategy) และกลวิธีสแกนแอนด์รัน (scan and run strategy) และกลวิธีการสอนอ่านแบบเน้นมโนทัศน์ (concept attainment reading strategy) เป็นต้น

2.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการตอบสนองต่อวรรณกรรมโดยใช้กลวิธีเอสคิวพีทิวอาร์เอสกับกลวิธีอื่นๆ เช่น รูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีการตอบสนองของผู้อ่าน (instructional model based on the reader- response theory) เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- บันลือ พุกกะวัน และณิศา พุกกะวัน. (2556). *แนวพัฒนาการอ่านเร็ว-คิดเป็น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. (2544). *ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช. (2547). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ตามทฤษฎีการตอบสนองต่อผู้อ่านเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการตอบสนองต่อวรรณคดี การอ่านเพื่อความเข้าใจและการคิดไตร่ตรองของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิศัลย์ศยา รุดติษฐ์. (2539). สอนอ่านด้วยการจัดกิจกรรม. ใน *สอากค์ ดำเนินสวัสดิ์ (บรรณาธิการ), จะสอนภาษาไทยให้สนุกได้อย่างไร*, หน้า 73-75. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีจันทร์ ห่ออิงค์. (2539). *ผลการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ใช้เทคนิคการอ่านแบบพาโนรามา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *ภาษาและการสอน*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2553). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552-2559)*. กรุงเทพฯ: พรึกหวาน กราฟิก.
- ศุภวรรณ สัจพิบูล. (2547). *ผลของการเรียนการสอนด้วยกลวิธีสแกนแอนดร์นที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. (2538). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพรรณิ วราทร. (2545). *การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, สถาบัน. (2554). *ผลการประเมิน PISA 2009 การอ่าน คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.).
- หิรัญญา อุปลัมภ์. (2541). *การพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการสอนแบบ OK5R*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภาษาอังกฤษ

- Adams, M. J., & Collins, A. (1985). *A schema-theoretic view of reading*. Illinois: International reading association.
- Beach, R. (1980). Studying the relationship between prior knowledge and response to literature. *The English Journal* 69 (December): 93-96.
- Boulware, B. J., & Crow M. L. (2008). Using the concept attainment strategy to enhance reading comprehension. *The Reading Teacher* 61 (March): 491-495.
- Brown. J. E., & Stephens. E.C. (1995). *Teaching young adult literature: Sharing the connection*. Belmont: Wadsworth publishing. p.219-220. Cited in พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช. *การพัฒนา*

รูปแบบการเรียนการสอนวรรณคดีไทยตามทฤษฎีการตอบสนองต่อผู้อ่านเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการตอบสนองต่อวรรณคดี การอ่านเพื่อความเข้าใจและการคิดไตร่ตรองของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (2547). หน้า 51.

Dallmann, M, et al. (1978). *The teaching of reading*. (5th ed). New York: Rinehart and Winton.

Dole, J. A., Duffy, G. G., Roehler, L. R., & Pearson, P.D. (1991). Moving from the old to the new: Research on reading comprehension instruction. *Review of Educational Research* 61 (April): 239-264.

Echevarria, J., Vogt, M. E., & Short, D. (2010). *Making content comprehensible for secondary english learners: The SIOP model*. Boston: Pearson Allyn and Bacon.

Hancock, M. R. (1993). Exploring and extending personal response through literature journals. *The Reading Teacher* 46 (March): 466-474.

Hancock, M. R. (2000). *A celebration of literature and response*. New Jersey: Merrill.

Raygor, A. L., & Raygor, R. D. (1985). *Effective of reading: Improving reading rates and comprehension*. New York: McGraw– Hill.

Roberts, E. G. (1991). *Writing themes about literature*. Englewood cliffs: Prentice-Hall international, p.3. Cited in พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวรรณคดีไทยตามทฤษฎีการตอบสนองต่อผู้อ่านเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการตอบสนองต่อวรรณคดี การอ่านเพื่อความเข้าใจและการคิดไตร่ตรองของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (2547). หน้า 46.

Rosenblatt, L. M. (1994). *The reader, the text, the poem: The transaction theory of the literary work*. Cobondale: Southern illinoise university press., p.48. Cited in พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวรรณคดีไทยตามทฤษฎีการตอบสนองต่อผู้อ่านเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการตอบสนองต่อวรรณคดี การอ่านเพื่อความเข้าใจและการคิดไตร่ตรองของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (2547). หน้า 46.

Smith, F. (1992). *To thinking: In language, learning and education*. London: Routledge., p.113. Cited in พรทิพย์ ศิริสมบุญเวช. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวรรณคดีไทยตามทฤษฎีการตอบสนองต่อผู้อ่านเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการตอบสนองต่อวรรณคดี การอ่านเพื่อความเข้าใจและการคิดไตร่ตรองของนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (2547). หน้า 46.

Stearns, K. (2000). *Analysis of stance and understanding in six graders' written response to literature in different instructional settings*. Retrieved June 01, 2013, from: <http://thailis db car.chula.ac.th/dao/detail.jsp>

Thomson, J. (1987). *Understanding teenagers' reading: Reading process and the teaching of literature*. New York: Nichols publishing company.